

ERİVAN'IN KÜÇÜK HESAPLARI (GÜRKAN ZENGİN)

Oya EREN ÖZER

31.03.2010

1 Nisan 2010 Ermenistan ile imzalanan protokoller hâlâ yaşıyor mu? Yaşıyorsa da [] [] çadırında olduğu ortada. Ermenistanın Türk basınına pompaladığı hava bu durumun müsebbibi olarak Ankarayı gösteriyor. Ancak Ermenilere biraz aynaya bakmalarını tavsiye ederiz. Son iki gündür Türk basınındaki [] kaynaklı yorumlar karşısında bazı gerçekleri hatırlatmak zaruri oldu: 1. Bugünlerde Türkiye'yi suçlayanlar unutmasınlar ki, Türkiye, Ermenistan açılımını dış politikada benimsediği yeni [] vizyonun bir gereği olarak başlatmıştır. Bu süreç, [] sıfır problem ve yakın kara havzasıyla [] ve sosyal bütünleşme arayışının bir parçası olarak devreye sokuldu. Türkiye'nin bu vizyonu bütün komşularıyla hayata geçirme çabası ve aldığı sonuçlar ortada. Dolayısıyla Türkiye'nin bu süreçte dair samimiyeti sorgulanamaz. 2. Türkiye bu [] her aşamasında Azerbaycan yönetimini bilgilendirdi. Hatta burada belirtelim ki, süreç başladıktan sonra Azeri lideri İlham Aliyev protokol sürecinin Karabağ konusundaki barış arayışlarına ivme kazandırdığını belirterek Ankaraya teşekkür bile etti. Dolayısıyla, [] itiraz edince Türkiye de Karabağ şartını ileri sürmeye başladı argümanının gerçekle ilgisi yok. Ankarayı suçlarken bu işlerde [] içinde oyun olduğunu unutmazsak iyi olur. 3. Süreci bugün için tıkayan [] bağlantısı değil, [] Anayasa Mahkemesinin gerekçeli kararıdır. Normalleşme sürecinin Türkiye açısından en önemli tarafı ortak tarih komisyonunun kurulmasıdır. Fakat, gerekçeli karar, protokollerin öngördüğü [] tarih komisyonunu gayet net ifadelerle anlamsız hale getiriyor. Üstelik bu karar Ermeni hükümetini bağlayıcı niteliktedir. Oysa, Türkiye'nin, müzakere edip onay verdiği metin bu değil. Bu tür kararlar [] bir bütün olduğuna göre, [] onayladı işte görüşünün bir kıymet-i harbiyesi yoktur. Ermenistan bu kadar samimiye, Türkiye'nin kendisinden beklediği yazılı garantileri vermekten neden imtina ediyor? 4. Karabağ konusu elbette, sürecin önemli bir parçasıdır. Bunun protokollere bir [] şart olarak yazılmamış olması, sürecin ilerleyebilmesi, dahası başlayabilmesi için Ermenistanın elini rahatlatan bir [] niyet jestidir. Bunu böyle görmeyip bu [] muğlaklık durumunu Türkiye'nin aleyhine kullanmaya kalkmak [] niyeti suistimaldir. Ermenistanın yaptığı budur. Karabağda ilerleme sağlanması, hem sürecin hem de Güney Kafkasyadaki siyasi dengelerin doğal bir gereği. [] [] sorununun çözümü çok çetin, o meselenin hallini protokoller sürecine bağlarsak yol alamayız! A Bu görüşü savunanların hiçbiri Karabağ sorunu çözülmediği sürece Türkiye-Ermenistan arasındaki [] [] ipliğine bağlı kalacağını inkâr edemiyor. Ermenistan-Türkiye ilişkilerinde [] savunanların, iş Ermeni-Azeri ilişkilerine gelince [] savunucusu durumuna düşmeleri nedendir? [] şartı da nereden çıktı? diye soranlara Türk diplomatlarının cevabı şudur: [] kağıda yazmadık, ama müzakerelerin her aşamasında Ermeni muhataplarımıza anlattık. [] buraya yazmıyoruz, ancak bu sürecin işlemesi Karabağ konusundaki ilerlemelere bağlıdır dedik. Ermenistan, Karabağ bağlantısını Başbakan Erdoğanın Azerbaycan Parlamentosunda yaptığı o konuşmada öğrenmiş değil ! A Bütün bunların yanında gözden uzak tutulmaması gereken asıl faktör Rusyadır. Rusya, Ankara büyükelçisi Vladimir İvanovskinin ağzından, [] biz bölgeye dışarıdan reçete yazılmasına karşıyız, taraflara baskı da

yapmayız A görüşünü açıkladı. (Küresel Oyun programı, 18 Mart) Rusların Kafkasyada barışı çıkarlarına uygun görmediği bir ortamda Ermenistanın Moskovadan bağımsız olarak barış arayışlarına girebileceğine nasıl oluyor da bu kadar kolay inanabiliyorsunuz? Tabii bir de tablo böyleyken, Ermenistan üzerine düşen her şeyi yaptı demek biraz ayıp olmuyor mu? Ermeniler, 24 Nisan yaklaşırken, geri çekeriz vs gibi çıkışlarla Türkiyeyi sıkıştırmaya çalışıyorlar. Erivan ile zaman kaybetmeyi bırakıp patron Moskova ile daha ciddi bir pazarlığa mı otursak acaba?

Kaynak/Source: